

Šest zrádců zajíce Ignáce

JÓGA DĚTEM

MARIE HLEDÍKOVÁ

ilustrace Adéla Radimecká

pointa

Šest zrádců zajíce Ignáce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Marie Hledíková
Šest zrádců zajíce Ignáce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ŠEST ZRÁDCŮ ZAJÍCE IGNÁCE
JÓGA DĚTEM

Šest zrádců zajíce Ignáce

JÓGA DĚTEM

MARIE HLEDÍKOVÁ

ilustrace Adéla Radimecká

● ■ pointa

OBSAH

Setkání	7
Zrádce <i>káma</i> – příliš velké chtění	17
Zrádce <i>kródha</i> – hněv	24
Zradce <i>lóbha</i> – hrabivost	30
Zrádce <i>móha</i> – klama zrádce <i>mada</i> – pýcha	37
Zrádce <i>matsarja</i> – závist	47

1. kapitola

SETKÁNÍ

Zajíc Ignác bydlel v jasmínovém keři, který rostl už řádku let na rozlehlé zahradě. Patřila k několika činžovním domům, byla hezká, udržovaná a na jaře i v létě moc krásně voněla bylinkami.

Z jedné strany měla plot a v něm byla malá díra. Nikdy ji neopravili. Že by si jí nikdo nevšiml? Možná. Nacházela se totiž za hustým břechťanem a malým smrčkem. Zajíc Ignác sázel na to, že otvor není vidět, a využíval ho jako hlavní únikovou cestu. Odcházel tudy na své výpravy po městě.

Že po městě? Ano. Byl to totiž městský zajíc. I takoví jsou. Běhají po zahradách a parcích a jsou docela spokojení. Občas je začne honit cizí pes, který je zrovna na procházce s páníčkem, ale oni jsou rychlejší. Skočí do některé ze zahrad, schovají se tam a počkají, až jejich nepřítelé někdo zavolá.

Jenže zajíci Ignácovi se jednou stalo něco velmi podivného. Když se takhle ráno probudil ve svém jasmínovém keři, chystal se na celý den pryč ze zahrady. Opustil ji tajným otvorem v plotě a ocitl se na známé ulici. Parkovalo tam jen několik málo aut a do nebe se tyčily topoly a lípy. Obloha byla čistá a pofukoval ranní příjemný vánek. Ignác cítil, jak si mu pohrává s kožichem a pak zase odlétne.

Ve chvíli, kdy se zajíc nesmírně usmíval nad tím, jak mu den pěkně začíná, se před ním objevil pes.

„Aha!“ vykřikl pohotově Ignác. Věděl, že musí utíkat. Vklouznout zpět do své zahrady. Už se chtěl otočit

ke psovi zády, když si všiml, že zvíře nic nedělá. Nevrcí, ani neslintá, nechce zaútočit, dokonce ani neštěká.

Co to s tím psem je? Tázal se v duchu Ignác. Mohlo mu to být jedno. Hlavně, že na něj neútočí. Ignác byl samolibý, ne příliš chytrý a ne zrovna vstřícný zajíc, ale občas se i zajímal, co se kolem něho děje.

„Co ty jsi za psa?“ zeptal se ho drze. Pes byl docela obyčejný. Aspoň podle Ignáce. Měl šedohnědé chlupy a černé oči, uši dolů a ocas jako smeták. Byl to asi vořech, jak správně odhadl zajíc, který byl náležitě hrdý na svůj lesklý kožíšek. Pes ale dál stál a vůbec se na Ignáce nedíval. Koukal na kraj zídky, ze které se tyčil plot Ignácovy zahrady.

„Co tam prosimtě vidíš?“ tázal se teď zajíc, a dokonce se k podivnému psovi odvážil přiblížit.

„Koukám na mravence,“ zašeptal pes a nespustil z místa zrak.

„Na ty koukám pořád,“ odsekl posměšně zajíc a chtěl už odejít pryč, aby neztrácel čas.

„Když sleduješ mravence pořád, musíš být náramně klidný, trpělivý a spokojený,“ pověděl zase pes. Zajíc Ignác se ještě na chvíli zastavil. Jenomže se mu nechtělo přemýšlet nad tím, co tím pes myslel, a tak se jenom ušklíbl a hopkal přes úzkou silnici.

„Něco sis tady nechal!“ zavolal na něj pejsek. Zdálo se, že se usmívá.

„A co to má být?“ ptal se zpátky zajíc, který už stál na protějším chodníku.

„Dobrou radu,“ odpověděl pes.

Zajíci Ignácovi to nedalo a ze zvědavosti zase přehopkal silnici zpět k plotu zahrady.

„Podívej se, pse, nevím, co jsi zač, ale já mám před sebou perný den. Jakou pro mě máš radu?“

„Řekni mi, jak se jmenuješ,“ pejsek na to.

„Jsem Ignác.“

„Aha, Ignác je z latinského slova *ignis* neboli oheň. Jsi asi zapálený pro mnoho věcí. Mám pravdu?“ mluvil dál vlídně pejsek.

„Teď jsem hlavně dopálený, že tady s tebou ztrácím čas a ani nevím proč.“

„Asi cítíš, že se ti to hodí.“

„To teda nevím. Co je ta dobrá rada? Pověš mi to? Už chci jít,“ řekl zvýšeným hlasem Ignác.

„Já jsem Karel,“ řekl pejsek.

„A co je mi do toho? Já se ptám na radu,“ odpověděl Ignác a nespouštěl z toho podivného psa oči. Ten ale mlčel a Ignácovi to nedalo.

„A taky tvoje jméno něco znamená?“ zeptal se teď docela vážně, jako by ho to skutečně zajímalo.

„Znamená. Je z germánského slova *karlaz*, to je svobodný muž,“ odpověděl moudře pejsek Karel a zadní tlapou se poškrábal na zádech.

„Jako že nemáš žádnou ženu?“ zasmál se zajíc.

„Ne, jako že mě nic netrápí.“

„Tomu nerozumím,“ zabručel zase Ignác a nepatrně se ke Karlovi přiblížil, aby se snad konečně také podíval na ty mravence, kteří lezli po zídce. Nebo byl možná tolik zvědavý na to, co mu pejsek poví, že mu to nedalo, stát od něj daleko.

„Já jsem spokojený pes, který se netrápí mnoha věcmi jako ty. Proto jsem svobodný,“ usmíval se Karel.

„A čím se já tak asi trápím, prosimtě?“ zeptal se na to Ignác.

„Schválně mi řekni, kam dneska tak pospícháš a co máš tak důležitého na práci?“ zeptal se potichu Karel.

„Chci najít dobrou baštu a chci, aby jí bylo hodně. Dokáže mě pěkně naštvat, když mě někdo jako ty zdržuje. Jsem přece jenom na rozdíl od tebe krásný zajíc s lesklou srstí a ty jsi docela špinavý vořech. Jen tu s tebou ztrácím čas. Ještě si tady vymýšlíš kde co, jen abys mě odlákal od mé práce. Já totiž dneska musím na zeli. Včera jsem potkal zajíce Igora, který si nesl půl hlávky červeného zeli. Že ho prý dostal v obchodě se zeleninou. To mu tak věřím, určitě ho ukradl! Já musím mít celou hlávku. Jsem přece lepší než Igor. Takový starý věchýtek. Já jsem mladý zajíc, statný a šikovný!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Šest zrádců zajíce Ignáce.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.